

ЧУДОМИР ЛОШОТО ГЪРЛО

chitanka.info

Вечерта, както всякога, бяха в Хаджидончовия дюкян Пеньо Чигата, Лульо бабин Ганин и Кара Коста. Приказваха за политика, за туй, за онуй и си пиеха винцето. То от Чигата кой може да се вреди дума да каже я! Разлопал едно чене, брате, мели, мели и брашно, и трици мели, като Чарлашката воденица. По политика ли го бутнеш, по финанции ли, по търговия ли, за железници ли го подкачиш — все знае и все другите криви, а той прав. Все те не знаят, а той знае. Ум — море, ти казвам! Знае колко предни зъба няма Ганди, колко мастика пие Мустафа Кемал, де се намира сега Троцки, от репарации разбира, от хладилно дело, а като се изкачи на Голям Братан на върха и дигне остена нагоре, достига стратосферата.

Две години беше съветник и помощник-кмет стоя три месеца, та там се изучи много по въпросите, а пиенето усъвършенствува, когато беше комисия по измерване на ракиите.

Та дрънка Чигата, приказва, приказва, крои комбинации да състави новия кабинет и не дава на другите думата. На два пъти се опита Лульо да каже нещо и той, не успя. Първия път, преди да почне, забрави си думата, а втория — не можа да каже нещо, защото дъвчеше едно жилаво парче пастърма, което му попречи.

А Кара Коста издебна един момент и рече само:

— А бе аз лично писах на Гичева: „Митко, писах му, не отстъпвай! Не отстъпвай от четвъртото място, каквото ще да стане! Ще шават, му писах, ще мърдат и ще клекнат най-после демократите. Не отстъпвай. Ние сме с тебе!“

Като сви лампата и започна да заравя огнището хаджи Дончо, тримата приятели станаха, разплатиха се и си отидоха.

На другия ден рано, щом пристигна стражарят и донесе новината за новото правителство, Пенчо Чигата си глътна езика. Съобрази набързо, напълни торбата с хляб, грабна брадвата, заду из гората и три дена не се върна. Като си дойде, направи се на болен и още два дена не излиза. Късно една вечер го срещнал Лъжлив Съби до Наня Кодов до портата, облечен с кожух и се една овча кожа, увита около врата.

— А, а бе, комшу, какво си метнал тая кожа на шията като филибелийска кокона?

А той шепне нещо и не му се разбира дума.

— Да не те е душила нещо булката? — пита го пак Съби.

— Гърло, гърло, бате, гърло ме боли — прошепнал Пеньо и изпъшкал жалостно.

— Ами научи ли за новото правителство?

— Йок бе, бате! Нищичко не зная!

Разправил му Съби кои са новите министри, какви са и пак го запитал:

— Е, как ще кажеш сега? Бива ли ги, бива ли? Ти защото все не харесваше досега никого.

Чигата дигнал рамене, посочил пак гърлото си и пак зашушукал:

— Не мога да приказвам, бате, не мога! Боли ме! Стрелка ме, като с шишове ме мушкал Не мога! Лошо, лошо гърло, ти казвам!

— Не е лошо, не е — усмихнал се дяволито Лъжлив Съби. Дип си е добро гърлото и навреме ти е дошло. Дано те подържи повечко, че тия уста, дето ги имаш, ако не беше то, кой знае къде щяха да те пратят. Хубаво ти е гърлото, бива си го! Де да може да хване и моята жена едно такова гърло, че да ми светне пред очите и на мене!

През същото това време Кара Коста за пръв път пиеше чай в Хаджидончовата кръчма и думаше на всеуслишание:

— Тъй... Тъй! Тъй им се пада! То на какво приличаше бе! Управление ли беше това! Маскарлък, цял маскарлък! Аз преди една неделя още лично писах на Гичева да не се лакоми толкова. Стигат ни засега три места, му писах, не бързай! Не гони дивото, че ще изпуснеш питомно, му писах! Ама слуша ли? Хлапетии!... Пада им се! Нека!...

Лульо бабин Ганин, и той се накани да каже нещо, но кихна три пъти и пак го забрави.

Издание: Чудомир. „Съчинения в три тома“, Подбор и редакция: Петър Пондев и Серафим Северняк. 2 том. Разкази и фейлетони. „Български писател“, С. 1969.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.